

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **W. D. E.**, nar. X, bytem X,
zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, Polská 61/4,
360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353/88,
360 06 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2022, č.j. KK/1214/DS/20-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 30. 5. 2022, č.j. KK/1214/DS/20-3, a rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru dopravy, ze dne 8. 4. 2021, č.j. MUSO/31686/2021/OD/VEVL, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Tomka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Sokolov, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“), ze dne 8. 4. 2021, č.j. MUSO/31686/2021/OD/VEVL (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, odňata řidičská oprávnění skupin AM, B1, B, zapsaná v řidičském průkazu č. X, který vydal Městský úřad Sokolov dne 11. 7. 2011 a jejichž držitelem byl W. D. E. (= žalobce), neboť žalobce při udělení řidičských oprávnění nesplňoval podmínku obvyklého bydliště dle § 82 odst. 1 písm. d) v návaznosti na § 2hh zákona o silničním provozu.

2. K žalobcovu odvolání bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 5. 2022, č.j. KK/1214/DS/20-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalobcovu odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobce se žalobou ze dne 4. 8. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon o silničním provozu. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

5. Žalobce uvedl, že k odnětí řidičského oprávnění přistoupil správní orgán I. stupně na základě žádosti Spolkového úřadu pro automobilismus se sídlem ve Flensburgu s připojením důkazů o tom, že žalobce má nepřetržitě obvyklé bydliště na území Německa, a to od roku 1980. K tomu žalobce namítal, že bylo povinností správního orgánu I. stupně popsat v odůvodnění rozhodnutí, o jaké důkazy se jednalo a zda zde skutečně vyšly najevo závažné okolnosti nasvědčující tomu, že ke dni 11. 7. 2011 nesplňoval žalobce podmínku faktického přechodného bydliště dle § 82 odst. 1 písm. d) v návaznosti na § 2 hh) zákona o silničním provozu, ve znění platném v době vydání řidičského průkazu. Žalobce měl za to, že prvoinstanční rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, když se již z oznámení o zahájení řízení měl žalobce dozvědět o okolnostech, které jsou mu kladeny k tíži. Z oznámení o zahájení řízení nebylo ani patrné, o jaké odnětí řidičských oprávnění se má jednat, z jakého závažného zákonného důvodu bylo řízení zahájeno a jaká další práva žalobce v řízení má - např. právo na advokáta, právo na zvolení si tlumočníka apod. Z rozhodnutí nebylo patrné, jaké důkazy Spolkový úřad pro automobilismus správnímu orgánu I. stupně předložil a co z nich vyplývá pro předmět řízení. Žalobce mohl mít trvalý pobyt na území SRN a při přechodném pobytu na území ČR po dobu alespoň 185 dnů v roce přesto splnil požadavky zákona o silničním provozu dle § 82.
6. Ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu musí být z rozhodnutí patrné, které podklady měl správní orgán k dispozici, jakými úvahami se řídil a jakým způsobem provedl výklad právních předpisů. Tyto náležitosti prvoinstanční rozhodnutí postrádá, neboť samotné sdělení Spolkového úřadu pro automobilismus se sídlem ve Flensburgu o tom, že žalobce měl obvyklé bydliště na území SRN, není dostatečným podkladem pro odnětí řidičských oprávnění dle zákonných ustanovení zákona o silničním provozu. Namítané vady řízení se nepodařilo žalovanému napravit ani v odvolacím řízení.
7. Žalobce dále namítal, že je chybný výrok prvoinstančního rozhodnutí ohledně nenaplnění obvyklého bydliště, neboť § 2 hh) zákona o silničním provozu znělo v době udělení řidičského oprávnění takto: *„Pro účely tohoto zákona příslušný krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností je krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je příslušný podle místa trvalého pobytu žadatele o řidičské oprávnění, žadatele o vrácení řidičského oprávnění, držitele řidičského oprávnění nebo držitele řidičského průkazu, nebo jde-li* Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o osobu, která nemá trvalý pobyt na území České republiky nebo přechodný pobyt na území České republiky, který trvá alespoň 185 dnů, pokud osoba neprokáže, že se na území České republiky připravuje na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců (dále jen „přechodný pobyt“), u kterého žadatel o řidičské oprávnění, žadatel o vrácení řidičského oprávnění, držitel řidičského oprávnění nebo držitel řidičského průkazu složil zkoušku z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu.“

8. Z výše uvedeného je patrné, že naplnění obvyklého bydliště nebylo možné, neboť v českém právu obvyklé bydliště našlo své uplatnění až od 1. 1. 2012. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce obdržel oznámení o zahájení řízení, jehož součástí byla výzva, aby doložil obvyklé bydliště, jinak mu bude řidičské oprávnění odejmuto. Tato výzva není kompletní, neboť z § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se podává, resp. z něho plyne, že řidičské oprávnění se neodejme, pokud bude prokázáno, že podmínky pro udělení řidičského oprávnění účastník splňoval v době udělení a/nebo tyto podmínky splňuje nyní. Z výše uvedeného správního spisu se dá taktéž nepochybně určit, že nyní již žalobce obvyklé bydliště v ČR naplňovat nemůže, pokud zde nemá vůbec hlášen přechodný pobyt. I tyto skutečnosti si správní orgány mohou hravě ověřit.
9. Žalobce na základě výše uvedených důvodů namítal nesprávně podanou výzvu správního orgánu I. stupně, na kterou nemohl nepoučený žalobce řádně reagovat. Žalobce nicméně reagoval na výzvu svým dopisem. Z něho je jasné, že jde o pouhý nepřesný překlad, zřejmě přes překladáč. Z vyjádření se podává, že žalobce obdržel řidičský průkaz legálně při naplnění přechodného pobytu trvajícího alespoň 185 dnů v roce, vše v souladu s právem EU a judikaturou SDEU (dříve ESD). Jelikož se v prvoinstančním rozhodnutí uvádí, že žalobce údajně uznal účelovost pobytu na území ČR při pouhém formálním naplnění pobytu, označuje žalobce takovou formulaci za dezinformaci. Nic takového není ve sdělení žalobce obsaženo.
10. V daném případě je nutno zdůraznit, že u odnětí řidičského oprávnění mají význam dvě věci. Jednak ta, že ani pro zahájení tohoto řízení, ani pro jeho případné skončení rozhodnutím o odnětí řidičského oprávnění není zákonem o silničním provozu (ani jiným právním předpisem) stanovena žádná lhůta. Jelikož se nejedná o opravný, ani o dozorčí prostředek, nelze na toto řízení vztahovat lhůty plynoucí ze správního řádu pro zahájení, resp. rozhodnutí o jakémkoliv opravném či dozorčím prostředku *per analogiam*. To však na druhé straně neznamená, že by faktor plynutí času nehrál v tomto řízení žádnou roli. Jak už naznačil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č.j. 6 As 210/2018-39, děje se tak především prostřednictvím posouzení proporcionality případného rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění mj. ve světle doby, po kterou účastník řízení řidičským oprávněním disponoval. Druhou pro projednávanou věc významnou skutečností plynoucí ze zákonného vymezení řízení o odnětí řidičského oprávnění podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je, že splnění podmínek vydání řidičského oprávnění zakotvených v § 82 zákona o silničním provozu se posuzuje k jejich obsahu v okamžiku, který byl relevantní pro udělení onoho konkrétního řidičského oprávnění.
11. Žalobce proto poukázal na to, že v daném období roku 2011 získal řidičské oprávnění pro skupinu „B“ při splnění zákonných předpokladů § 82 odst. 1 písm. d) v návaznosti na § 2 hh) zákona o silničním provozu, a proto mu byl řidičský průkaz platně vydán. Od té doby využíval řidičského oprávnění a jím vlastněný řidičský průkaz ho opravňoval k řízení motorových vozidel až dosud v rámci celé Evropské unie a v dalších státech světa. Po celou dobu platnosti řidičského průkazu nebyla jeho platnost žádnými státními orgány zpochybněna. Úvahy žalovaného jsou téměř komické, neboť faktor času je zde na straně Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce, který v roce 2011 splnil veškeré zákonem předpokládané požadavky. Pozdější judikatura nemůže retrospektivně obstát. Vyčítat někomu za více než 10 let, že vědět měl, že judikatura se bude vyvíjet a legislativní zkratka přechodný pobyt po více než 185 dnů dozná jiných konotací, než tomu bylo v dané době, je ve sféře žánru sci-fi. Žalovaný snad ani nemohl důkladně číst odvolání žalobce, který přece jasně zkonstatoval, že v roce 2021 již na území České republiky žádný přechodný pobyt nemá, tedy argumentace ohledně možnosti dokládat současný obvyklý pobyt nesvědčí o přehledu a znalosti faktů žalovaným. Pravděpodobně je tato argumentace nepřesně převzata z jiného obdobného řízení.

12. Žalobce byl přesvědčen o tom, že dle evidence Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců, musí být patrné, že žalobci byl udělen přechodný pobyt, který trval nepřetržitě více než 185 dnů v kalendářním roce v souladu s požadavky zákona o silničním provozu. V rámci principu materiální pravdy dle § 3 správního řádu bylo taktéž povinností správního orgánu I. stupně zjistit a vyhodnotit, zda skutečně trval účastníkovi přechodný pobyt po zákonem stanovenou dobu, a to zejména vyžádáním si takové informace od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců, v rámci principu dobré správy. Žalobce konstatoval, že tento typ správního řízení je veden z úřední povinnosti. Ještě před samotným zahájením řízení tedy bylo na místě si opatřit podklady ohledně žalobcova pobytu na území České republiky. Je přitom zřejmé, že v řízení ex officio je správní orgán primárně povinen podklady zjišťovat a zajišťovat sám a žalobce co nejméně zatěžovat. Taktéž je povinen bezpečně prokázat, že žalobce jednal v rozporu se zákonem. Pokud žalovaný odmítá tuto premisu přijmout, měl by si nastudovat teorii správního práva. V řízení, jež je vedeno z úřední povinnosti, se zcela předpokládá, že správní orgán vede řízení a dokáže také, že daný účastník řízení jednal v rozporu se zákonem. Poté teprve může správní orgán přistoupit k odnětí řidičského oprávnění, nikoliv jen přenášet důkazní břemeno na účastníka řízení.
13. Ve správním řízení žalobce poukazoval na princip proporcionality a je zajímavé sledovat myšlenky žalovaného, který zjevné postuláty Nejvyššího správního soudu převrací a nedokáže si obhájit pořádně myšlenky své, vyjma odkazu na tezi, že pravidla pro řidičské průkazy jsou základními prvky společné dopravní politiky, přispívající ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a usnadňující volný pohyb osob. V této myšlence není nic závadného, ovšem v úsudku žalovaného chybí nějaký závěr, důsledek ve vztahu k jednání žadatele, který naplňuje v roce 2011 přechodný pobyt po dobu alespoň 185 dnů v roce, žádá o udělení řidičského oprávnění a ve své žádosti je úspěšný. Z napadeného rozhodnutí se nedozvíme žádný závěr o tom, v čem jednal žalobce protiprávně, nesprávně či nemorálně, aby mohla být narušena jeho dobrá víra v právo a právní jistotu. Právní jistota je reprezentována zejména právní mocí pozitivního rozhodnutí a ta by měla být prolomena jen ve vzácných případech, nikoliv při pouhých spekulacích. Podobně jako při zásadě *in dubio pro reo* v přestupkovém řízení pouhé dohady a domněnky nestačí.
14. V daném případě z hlediska proporcionality lze využít poznatků z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č.j. 6 As 210/2018-39, v němž Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy žadateli bylo v roce 2015 uděleno řidičské oprávnění, které mu ovšem bylo správním rozhodnutím odejmuto, jelikož bylo zjištěno, že žadatel nesplnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění ohledně existence obvyklého bydliště. Nejvyšší správní soud v něm dospěl k těmto významným poznatkům, které je nutno plně aplikovat na náš případ. „*Nejvyšší správní soud předně uvádí, že neshledal důvody pro postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR, tedy pro předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. V daném případě byla aplikace předmětného ustanovení zcela proporcionální*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

sledovanému cíli, neboť řízení o odnětí řidičského oprávnění bylo zahájeno (11. 7. 2016) zhruba deset měsíců od vydání řidičského průkazu (16. 9. 2015). Správní orgány by tak nepřekročily ani lhůty, které zákon stanoví pro přezkumné řízení či obnovu řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ve stěžovatelské případě nelze vůbec uvažovat, že by použití předmětného ustanovení necelý rok po udělení řidičského oprávnění mohlo dosahovat protiústavních rozměrů. K řešení hypotetických situací, kdy by bylo postupem podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu odňato řidičské oprávnění po deseti, či dokonce více letech od vydání původního rozhodnutí, není Nejvyšší správní soud povolán. Stěžovatel se domnívá, že po vydání rozhodnutí je třeba prakticky vždy upřednostnit dobrou víru ve správnost aktu veřejné moci. Takto však zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře (která je odrazem obecnější zásady důvěry jednotlivce v akty státu dovozované z čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) chápat nelze. Dobrou víru vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: „dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.“ Proto nelze upřednostňovat právní jistotu a víru ve správnost aktů veřejné moci tam, kde z povahy věci účastník řízení dobrou víru nemohl mít, neboť musel vědět, že rozhodnutí orgánu veřejné moci nebylo vydáno v souladu se zákonem, resp. že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. „Posouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36). V rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79, Nejvyšší správní soud též vyslovil, že „[p]o správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí.“

15. Žalobce argumentoval, že z výše citovaného resumé je patrné, že se Nejvyšší správní soud odmítl zabývat dobrou vírou stěžovatele, neboť v roce 2015, kdy bylo žádáno o udělení řidičského oprávnění, již mu muselo být známo, že musí prokazovat bližší vztah k území ČR a faktický pobyt na území. V našem případě žalobce při své žádosti plně vycházel ze zaběhnuté praxe a z tehdy platné legislativy, která formálně požadovala doložení přechodného pobytu na území na období alespoň 185 dnů v roce. Na základě potvrzení o přechodném pobytu žalobce je zřejmé, že minimálně po formální stránce byla povinnost k prokázání přechodného pobytu žalobcem ke dni 11. 7. 2011 doložena. Současné znění § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu byla vtělena do legislativy teprve novelou č. 297/2011 Sb., tedy při nesplnění požadavků na existenci přechodného pobytu po zákonem stanovenou dobu žádnému žadateli před 1. 1. 2012 nehrozilo odnětí řidičského oprávnění. Mohla teoreticky nastat pouze situace, kdy došlo k obnovenému řízení, jak to demonstruje např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 6 As 47/2013, tedy v důsledku obnovy řízení mohla být žádost žadateli zamítnuta.
16. Od roku 2011, kdy bylo žalobci uděleno řidičské oprávnění na dobu neomezenou, uběhlo nyní již více než 11 let, tedy žalobce namítá, že rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění je neproporcionální, v rozporu se zásadami dobré víry, zákazu retroaktivity a ochrany nabytých práv. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu se jednoznačně podává, že je na místě, aby správní orgány a soudy provedly test proporcionality tak, aby objektivně vzato vyšlo najevo, zda žalobce vědět měl či vědět mohl, že dokládá důkazy v souladu či v rozporu s tehdy platnou legislativou a praxí správních orgánů. Dobrá víra je jednoznačně na žalobcově straně. Při takovém náhledu je pak nutné rozhodnutí o udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řidičského oprávnění z roku 2011 ponechat v platnosti, na čemž se shoduje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu.

17. Na základě výše uvedeného výkladu měl žalobce za to, že prvoinstanční rozhodnutí bylo nezákonné, neboť o proporcionalitě odnětí řidičského oprávnění ve vztahu k faktoru času správní orgán I. stupně v rozhodnutí nepodal jediný úsudek. Žalovaný sice jakýsi úsudek přednesl, ovšem jednalo se pouze o obecná tvrzení, fráze či floskule zaštitěná veřejným zájmem a bezpečností silničního provozu, bez aplikace těchto zásad na konkrétní případ. Takové odůvodnění je nutno považovat za nepřezkoumatelné.
18. Dále je nutné správnímu orgánu I. stupně vytknout to, že poučení o seznámení se s podklady rozhodnutí vtělil již do svého oznámení o zahájení řízení. Toto poučení však zákonitě musí nastat až na samém konci řízení. Žalobce nebyl řádně o možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámen, z rozhodnutí ve věci samé ani neplyne, že by žalobci tato možnost byla nabídnuta a zda ji využil. Byť samotné konstatování v rozhodnutí správního orgánu být obsaženo nemusí, přesto se žalobce domnívá, že obecný nešvar správních orgánů již na počátku řízení účastníkovi oznámit možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, jako by již bylo řízení na konci, nemůže být nahlížen jako správný úřední postup. Takové seznámení s podklady se totiž mívá účinkem. Řízení má být zahájeno, má být dán prostor pro vyjádření, pokud není nařízeno ústní jednání, poté teprve má být účastník seznámen s tím, že veškeré podklady v řízení jsou shromážděny. Žalovaný se s touto námitkou žalobce nevypořádal dobře, na výtku neodpověděl. V daném případě je zřejmé, že správní orgán I. stupně nedisponoval veškerými podstatnými podklady, nezjistil stav věci, o němž by nebylo důvodné pochybovat, jednal tak účelově proti zájmům žalobce.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 4. 10. 2022, v němž konstatoval, že posoudil a zvážil postup správního orgánu I. stupně, kdy při přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu I. stupně a s ohledem na to, že žalobce nikterak nereagoval na výzvu správního orgánu k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu prvoinstančního správního řízení, nezbylo správnímu orgánu I. stupně (při znalosti informace Úřadu pro motorismus ze SRN o trvání nepřetržitého bydliště na území SRN) než rozhodnout podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu o odnětí řidičského oprávnění pro nesplnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR. Námitky žalobce uplatňoval teprve prostřednictvím právního zástupce v odvolacím řízení.
20. Žalovaný se domníval, že nelze klást za vinu správnímu orgánu I. stupně, že nedostatečně posoudil či neodůvodnil přiměřenost rozhodnutí s ohledem na plynutí času, jestliže žalobce na jeho výzvu nikterak nereagoval a zůstal pasivní. Námitku proporcionality vznesl žalobce teprve v důvodech odvolání. Žalovaný neshledal při zvážení postupu správního orgánu I. stupně taková závažná pochybení, jež by opodstatňovala postup žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. a), b) nebo c) správního řádu. Žalovaný veden závěry krajského soudu vyslovenými v rozsudku (č.j. 30 A 140/2019-32) „o provedení úvahy o přiměřenosti rozhodnutí“, dospěl k závěru (při vědomí skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu prvního stupně), tj. nulová reakce žalobce na výzvu správního orgánu k prokázání obvyklého bydliště na území ČR a odmítnutí spolupracovat se správními orgány ve smyslu rozptýlení pochybností o naplnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR v minulosti či v mezidobí, že neprovedení úvahy o přiměřenosti rozhodnutí nemohlo být správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I. stupně ani provedeno. Tato žalobcová námitka je tedy dle žalovaného zcela lichá. Bylo tak záležitostí žalovaného úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vypořádat v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání. Žalovaný vycházel z tezí Nejvyššího správního soudu, jenž charakterizoval odnětí řidičského oprávnění pro nesplnění podmínky obvyklého bydliště výchozím a nejobecnějším účelem opatření upraveným právě v § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterým je v maximální možné míře zajistit bezpečnost silničního provozu, tj. eliminovat i takové situace, kdy by se stala účastníkem silničního provozu na základě udělení řidičského oprávnění osoba, která nesplňovala zákonné podmínky, a to bez konkrétního časového omezení pro tento postup. Tímto závěrem učiněným NSS považoval žalovaný námitku „neproporcionality“ rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění z důvodu neprokázaného obvyklého bydliště na území ČR za vyvrácenou.

21. K obsahu žaloby zaujal žalovaný následující stanovisko.
22. Obsahem žaloby je tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro rozpor se zákonem. Ústředním tématem žalobce nadále zůstává odkaz na tehdy platnou legislativu v době udělení řidičského oprávnění (tj. v roce 2011). Tvrzení, že v době udělení řidičského oprávnění žalobce splňoval veškeré podmínky podle tehdy platné legislativy, odůvodňuje vydáním řidičského průkazu České republiky. Podmínku pro udělení řidičského oprávnění podle ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu měl splnit v roce 2011 „formálně“, a měl tak právní nárok na vydání řidičského průkazu ČR. Žalobce odkázal správní orgány, aby si podmínku jeho obvyklého bydliště na území ČR zjišťovaly samy, neboť probíhající správní řízení o odnětí řidičského oprávnění bylo zahájeno z moci úřední, tudíž je povinností správního orgánu zjišťovat si potřebné skutečnosti. Současně žalobce tvrdí, že správní orgány nepředložily žádný důkaz o porušení zákona žalobcem, že se jedná o pouhé spekulace a domněnky, které vedly správní orgán k odnětí řidičského oprávnění. S takovým tvrzením žalovaný nesouhlasil. Ze spisu je zřejmé, že podmínky naplnění přechodného pobytu na území ČR ve smyslu nejen Směrnice EU, ale i zákona o silničním provozu (tzn. alespoň 185 dní v kalendářním roce skutečně strávených na území ČR, v konkrétní, fyzické domácnosti) nebyly žalobcem doloženy.
23. Žalobce nevyvinul žádnou účinnou spolupráci, ani se o ni nepokusil, ale správním orgánům vyčítá nedostatek důkazů pro odnětí řidičského oprávnění získaného na území ČR v rozporu se zákonem. Žalobci bylo umožněno, aby prokázal, že podmínku obvyklého bydliště ve smyslu skutečné domácnosti na území ČR alespoň v současné době splňuje. Ani to však žalobce prokazovat nehodlal, neboť řidičský průkaz ČR mu byl již jednou v roce 2011 vydán, a tak je dle žalobcovy názoru prokázáno, že všechny podmínky formálně splnil.
24. Stran zdůvodnění přiměřenosti rozhodnutí žalovaný poukázal na nekonzistenci žalobcovy postoje v podobě tvrzení o splnění podmínce formálního pobytu na území ČR v roce 2011 a současně odmítnutí prokazovat obvyklé bydliště na území ČR v mezidobí nebo v době současné za účelem odvrácení odnětí řidičského oprávnění, a nakonec konstatování žalobce, že na území ČR skutečně obvyklé bydliště nemá ani v současnosti. Žalovaný byl s ohledem na plynutí času i odkazem na teze NSS vztahujícím se k § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu přesvědčen, že bylo postupováno v mezích zákona. Bylo přesně konstatováno, co žalobce neprokázáním obvyklosti bydliště na území ČR nesplnil a v rámci původního řízení o žádosti je tíha prokazování na straně žadatele. Nejedná se zde o přestupkové řízení. Tedy žalobcová námitka, že není nikde prokázáno, ani napsáno, co žalobce porušil, je zcela lichá. Řízení zahájené z moci úřední navazuje a úzce souvisí s řízením o žádosti (o udělení řidičského oprávnění). Na tuto skutečnost o neplnění podmínky Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

obvyklosti bydliště na území ČR byl správní orgán prvního stupně upozorněn prostřednictvím Ministerstva dopravy ČR „Úřadem pro motorismus ze SRN“. Dle NSS lze identifikovat obzvláště silný veřejný zájem, aby v případě takového dodatečného zjištění existovala možnost řidičské oprávnění odejmout, a to bez konkrétního časového omezení pro tento postup. To vše se žalovaný snažil posoudit a odůvodnit. Ve světle informací poskytnutých Spolkovým úřadem pro nákladní dopravu a řidiče v SRN „o nepřetržitém bydlišti žalobce na území SRN“, neochotě či nespolupráci cokoli prokazovat s jeho odkazem na povinnost správních orgánů zjišťovat, zda byly podmínky přechodného pobytu naplněny atd., je žalovaný přesvědčen, že postup správních orgánů byl zcela v souladu se smyslem a cílem zamezení obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů, tj. proti turistice za řidičskými průkazy.

25. K invektivám žalobce typu „úvahy žalovaného jsou téměř komické a ve sféře žánru sci-fi, či je zajímavé sledovat myšlenky žalovaného“, se žalovaný nechtěl vyjadřovat. Domníval se, že osočování či urážky nesvědčí o profesionalitě jejich nositele a nepatří do sféry správního řízení, natož řízení soudního.
26. Žalovaný trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce, bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem a navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

27. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
28. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
30. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. i žalovaný ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. s takovým postupem souhlasili.
31. Žaloba je důvodná.
32. Správní orgán I. stupně přistoupil k odnětí žalobcova řidičského oprávnění podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, protože žalobce „*při udělení řidičských oprávnění nesplňoval podmínku obvyklého bydliště dle § 82 odst. 1 písm. d) v návaznosti na § 2hh zákona o silničním provozu*“.
33. Podle tohoto ustanovení po celou dobu správního řízení platilo: „*Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme, pokud jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82; v případě nesplnění podmínky uvedené v § 82 odst. 1 písm. d) se řidičské oprávnění neodejme, pokud v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již tuto podmínku splňuje.*“
34. Předmětné zákonné ustanovení tedy umožňuje správnímu orgánu odejmout řidičské oprávnění v případě, kdy jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82 zákona o silničním provozu. V případě nesplnění podmínky uvedené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je pak možné „zhojení časem“, a to pro případ, kdy v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již tuto podmínku splňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

35. Ze správního spisu se k věci podává, že Městskému úřadu Sokolov byla dne 16. 2. 2021 doručena žádost Ministerstva dopravy o prověření žalobce českého řidičského průkazu, a to na základě žádosti Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu. Žádost byla zpracována formou dotazníku. Správní orgán I. stupně byl zároveň požádán, aby byl onen dotazník vyhodnocen jako podnět k přezkoumání skutečnosti, zda žalobce splnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu na území ČR, a to zejména ve vztahu ke splnění podmínky obvyklého bydliště. Pokud by bylo v rámci šetření zjištěno, že žalobce tuto podmínku nesplnil, mělo být zahájeno řízení o odnětí řidičského oprávnění.
36. Přílohou dotazníku (vyhotoven v angličtině) byla listina (vyhotovena v němčině) vytištěná dne 11. 1. 2021 z webových stránek <http://ewoloadp.muenchen.de>, kde je stran žalobce pro časový úsek 1. 6. 2010 – 4. 10. 2016 uvedena v rubrice označené jako „Hauptwohnung Historische Wohnung innerhalb“ adresa Alte Alee 63 Stw/App:3, 81245 München.
37. Oznámením správního orgánu I. stupně ze dne 18. 2. 2021, č.j. MUSO/16264/2021/OD/VEVL, byl žalobce informován o tom, že bylo zahájeno správní řízení o odnětí jeho řidičského oprávnění, jelikož žalobce „*nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82 zákona o silničním provozu, a to podmínku obvyklého bydliště na území České republiky nebo 6 měsíců studia.*“ V písemnosti bylo dále uvedeno toto: „*Řidičské oprávnění se neodejme, pokud v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již tuto podmínku splňuje. Z tohoto důvodu Vás správní orgán vyzývá k doložení obvyklého bydliště dle § 2hh) zákona o silničním provozu, a to do 15 pracovních dnů ode dne převzetí této výzvy. Pokud obvyklé bydliště na území ČR nedoložíte, řidičská oprávnění Vám budou odňata.*“ Správní orgán I. stupně dále žalobci vyjevil, co se rozumí obvyklým bydlištěm na území ČR.
38. Žalobce reagoval dne 8. 3. 2021, když mj. uvedl, že když v roce 2010 získal český řidičský průkaz, splnil všechny nezbytné podmínky, když byl, ve smyslu judikatury ESD, „*řádně registrován v Sokolově na zákonem požadovaných 185 dní v kalendářním roce.*“ Žalobce předložil fotokopie řidičského průkazu č. EF 870675 (platnost od 11. 7. 2011 do 11. 7. 2021) a Potvrzení o přechodném pobytu na území č. VA 089237.
39. Nato bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně mj. vyjevil, že v žalobcově věci přistoupil k odnětí řidičského oprávnění proto, že žalobce „*nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82 zákona o silničním provozu, a to podmínku obvyklého bydliště na území České republiky nebo 6 měsíců studia.*“ Městský úřad konstatoval že „*k žádosti o prověření byly připojeny důkazy z Dopravního úřadu ve Flensburgu, Spolková republika Německo, o tom že držitel řidičského oprávnění měl a má již od roku 1980 obvyklé bydliště dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, na území Spolkové republiky Německo.*“ Dále zopakoval, co se rozumí obvyklým bydlištěm (s odkazem na čl. 12 směrnice Evropského parlamentu a rady 2006/126/ES o řidičských průkazech) a stran kopie potvrzení o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky č. VA 089242 uvedl, že „*pouhý fakt, že držitel řidičských oprávnění je oficiálně hlášen k přechodnému pobytu a bylo mu vystaveno povolení k přechodnému pobytu, neprokazuje skutečnost, že zde skutečně obvykle pobývá. Prokazuje pouze jeho možnost pobývat na území České republiky.*“ Ohledně kopie řidičského průkazu pak sdělil, že „*to, že zde držitel řidičských oprávnění v roce 2011 obdržel řidičský průkaz, neprokazuje obvyklé bydliště na území ČR. Prokazuje to pouze to, že zde byl držitel řidičských oprávnění vydán řidičský průkaz.*“ Správní orgán I. stupně uzavřel, že „*je patrné, že držitel řidičských oprávnění podmínku obvyklého bydliště na území České republiky nikdy nesplňoval, neboť dle jeho slov byl na území České republiky registrován po dobu 185 dní pouze formálně a účelově, tak aby získal řidičské oprávnění a řidičský průkaz. Jak již správní* Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

orgán výše uvedl, pojem obvyklého bydliště však znamená něco úplně jiného. Správní orgán tedy nemůže držiteli řidičských oprávnění potvrdit, že výměna českého řidičského průkazu za německý je oprávněná, neboť držitel řidičských oprávnění nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, řidičská oprávnění mu neměla být udělena a řidičský průkaz České republiky mu neměl být vystaven.“

40. Žalovaný závěry městského úřadu aproboval.
41. Soud připomíná, že žalobce získal řidičské oprávnění v České republice v roce 2011. Podle tehdejší zákonné úpravy však nebylo podmínkou pro získání řidičského oprávnění „*obvyklé bydliště na území České republiky nebo 6 měsíců studia*“, jak to vyžadoval § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu účinný v době správního řízení (o odnětí řidičského oprávnění) vedeného s žalobcem. Podle úpravy z roku 2011 však platilo, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt.
42. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu účinného v roce 2011 platilo: „*Pro účely tohoto zákona příslušný krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností je krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je příslušný podle místa trvalého pobytu žadatele o řidičské oprávnění, žadatele o vrácení řidičského oprávnění, držitele řidičského oprávnění nebo držitele řidičského průkazu, nebo jde-li o osobu, která nemá trvalý pobyt na území České republiky nebo přechodný pobyt na území České republiky, který trvá alespoň 185 dnů, pokud osoba neprokáže, že se na území České republiky připravuje na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců (dále jen ‘přechodný pobyt’), u kterého žadatel o řidičské oprávnění, žadatel o vrácení řidičského oprávnění, držitel řidičského oprávnění nebo držitel řidičského průkazu složil zkoušku z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu.*“ V době vydání žalobcova řidičského oprávnění se přechodným pobytem v České republice (a tedy podmínkou pro udělení řidičského oprávnění) rozuměl pobyt na území České republiky, který trvá alespoň 185 dnů. Dlužno připomenout, že judikatura správních soudů se stran onoho časového období ustálila na nutnosti fakticity takového pobytu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č.j. 6 As 47/2013-68: „[14] Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. (...) Dále krajský soud uvažoval takto: ‘Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.’ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přiléhavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobitelné argumentací krajského soudu otřást.

[15] Pro úplnost je možno dodat, že úvahy krajského soudu jsou v souladu i s dosavadní judikaturou. K obdobnému výsledku dospěl například Krajský soud v Plzni v rozsudku publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž řešil prakticky totožnou skutkovou situaci (rozsudek ze dne 13. března 2013 č. j. 57 A 5/2011-55, publ. pod č. 2794/2013 Sb.). Nejvyšší správní soud se předmětnou problematikou zabýval například ve svém rozsudku ze dne 28. června 2012 č. j. 7 As 128/2011-102. Zde uvedl, že v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, je vymezena místní příslušnost úřadů rozhodujících mimo jiné o udělení řidičského oprávnění a v jeho rámci je také obsažena legální definice přechodného pobytu. Podle tohoto ustanovení jím je pobyt trvajícím alespoň 185 dnů nebo příprava na výkon povolání po dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nejméně 6 měsíců. Zákonodárce tímto způsobem v souladu se směrnicí Rady 91/439/EHS vymezil, co se rozumí přechodným pobytem pro účely udělení řidičského oprávnění. V rozsudku ze dne 30. dubna 2013 č. j. 4 As 40/2012-26, který se týkal žaloby proti rozhodnutí, jímž byla povolena obnova řízení ve věci vydání řidičského oprávnění, pak Nejvyšší správní soud uvažoval takto: „Jestliže byly správnímu orgánu prvního stupně následně předloženy výsledky šetření provedeného cizineckou policií, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobce v době řízení udal adresu svého přechodného pobytu na území České republiky, na které se však fakticky nezdržoval, popř. se zde zdržoval pouze krátkodobě - v řádu dnů či po dobu několika týdnů, zatímco zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) vyžadoval přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů, a již jen z tohoto zjištění dovedl veřejný zájem na obnově řízení, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že i takto stručné odůvodnění atributu veřejného zájmu na obnově řízení za daných okolností ob stojí.“).

43. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu účinného během řízení vedeného s žalobcem platilo: „Pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.“ Ergo, obvyklým bydlištěm v České republice (a tedy podmínkou pro udělení řidičského oprávnění) se rozuměl trvalý pobyt na území České republiky a neměla-li fyzická osoba v ČR trvalý pobyt, pak místo na území České republiky, kde fyzická osoba a) pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo b) pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.
44. Soud je toho názoru, že primárním předpokladem k odnětí žalobcova řidičského oprávnění bylo prokázání toho, že žalobce v roce 2011, tedy při udělení řidičského oprávnění, nesplňoval podmínku uvedenou v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, konkrétně pak podmínku přechodného pobytu ve smyslu § 2 písm. hh) uvedeného zákona [která byla svým obsahem v podstatě totožná s obvyklým bydlištěm ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu ve znění účinném v době správního řízení], a že v řízení (o odnětí řidičského oprávnění) nevyšlo najevo, že žalobce již tuto podmínku splňuje.
45. Soud dospěl k závěru, že správním orgánům se uvedené nepodařilo spolehlivě prokázat.
46. Prvoinstanční rozhodnutí konstatuje, že spolu s žádostí o prověření českého řidičského průkazu obdržel též „*důkazy z Dopravního úřadu ve Flensburgu, Spolková republika Německo, o tom že držitel řidičského oprávnění měl a má již od roku 1980 obvyklé bydliště dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, na území Spolkové republiky Německo.*“
47. Předně, ony „*důkazy z Dopravního úřadu ve Flensburgu*“ prvoinstanční rozhodnutí nikterak nekonkretizovalo. Soud se tak s vysokou měrou pravděpodobnosti může domnívat, že takovým důkazem měla být listina vytištěná dne 11. 1. 2021 z webových stránek

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

<http://ewoloadp.muenchen.de> (viz výše). Soudu však není nikterak zřejmé, z čeho správní orgán dovodil, že údaj „Hauptwohnung Historische Wohnung innerhalb“ je tím, co je míněno obvyklým bydlištěm dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Správnímu orgánu I. stupně se tak skrze tuto listinu (ale ani nic jiného) nepodařilo postavit najisto (tedy prokázat), že žalobce měl od roku 1980 obvyklé bydliště ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení v SRN. Nicméně, městský úřad to, že žalobcovo obvyklé bydliště [ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu] bylo v roce 2011 v SRN, za prokázané měl, což vyplývá i z obsahu oznámení o zahájení správního řízení (viz výše), kde bylo žalobci jednak sděleno, že *„nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82 zákona o silničním provozu, a to podmínku obvyklého bydliště na území České republiky nebo 6 měsíců studia“*, načež byl upozorněn na to, že řidičské oprávnění se neodejme, pokud v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již podmínku obvyklého bydliště splňuje. Následně byl vyzván k doložení obvyklého bydliště dle § 2hh) zákona o silničním provozu. Takto koncipovaný text lze vnímat pouze jako výzvu k prokázání bydliště aktuálního v době vyhotovení výzvy (oznámení).

48. Byť se dá se správním orgánem I. stupně jistě souhlasit s tím, že povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (tedy i to, které k důkazu předložil žalobce) neprokazuje, že zde cizinec skutečně obvykle pobývá, není naopak možné přitakat závěru vyjevenému na základě „dokazování“ provedeného správním orgánem, totiž že *„držitel řidičských oprávnění podmínku obvyklého bydliště na území České republiky nikdy nesplňoval, neboť dle jeho slov byl na území České republiky registrován po dobu 185 dní pouze formálně a účelově, tak aby získal řidičské oprávnění a řidičský průkaz“*, resp. že *„držitel řidičských oprávnění nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, řidičská oprávnění mu neměla být udělena a řidičský průkaz České republiky mu neměl být vystaven.“*
49. Předně, žalobce v reakci na oznámení o zahájení správního řízení písemně reagoval (jak je uvedeno výše) dne 8. 3. 2021 (jiná komunikace žalobce se správním orgánem neproběhla), když mj. uvedl, že v roce, kdy získal český řidičský průkaz, splnil všechny nezbytné podmínky, když byl, ve smyslu judikatury ESD, *„řádně registrován v Sokolově na zákonem požadovaných 185 dní v kalendářním roce.“* Soudu tedy není patrné, proč z těchto žalobcových slov správní orgán dovodil, že se žalobce „doznal“ k tomu, že v České republice pobýval pouze formálně a účelově, aby získal řidičské oprávnění a řidičský průkaz.
50. Dále, předložené potvrzení o přechodném pobytu na území z doby, kdy byl žalobci vydán řidičský průkaz v ČR, sice samo o sobě neprokazovalo žalobcovo obvyklé bydliště, nicméně, správní orgán postupující podle základních zásad správního řízení (§ 2 - § 8 správního řádu), nadto v řízení zahajovaném z moci úřední, měl po jeho předložení reagovat minimálně tak, že žalobce uvědomí o tom, že taková listina je sice z hlediska prokázání obvyklého bydliště nikoliv nevýznamným dokumentem, avšak k jednoznačnému prokázání obvyklého bydliště je zapotřebí ještě důkazů dalších [pouhá citace § 2hh zákona o silničním provozu uvedená v oznámení o zahájení správního řízení je z tohoto pohledu nedostačující]. Nic takového se však nestalo. Lze se jen domnívat, že onen předložený listinný důkaz patrně vybočoval z konceptu dokazování prováděného městským úřadem, neboť ten zjevně mířil na prokázání žalobcova aktuálního obvyklého bydliště (viz úvahu soudu výše), neboť existenci žalobcova obvyklého bydliště [dle § 2hh) zákona o silničním provozu] v roce 2011 na území SRN, nikoliv ČR, měl správní orgán, byť nepodloženě, za prokázanou. Nelze proto konstatovat jinak, než že správní orgán I. stupně výrok prvoinstančního rozhodnutí relevantně neodůvodnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

51. Žalovaný se s takto nepodloženými závěry ztotožnil a v napadeném rozhodnutí uzavřel, že „*odvolateli se tak nepodařilo vyvrátit více než důvodnou pochybnost o existenci obvyklého bydliště na území ČR ani v době současné, ani v době, kdy mu bylo řidičské oprávnění uděleno.*“ I v takto zvolené větné konstrukci soud spatřuje faktické vyslovení základního nedostatku - správní orgány měly mít před vydáním rozhodnutí jistotu, nikoliv pochybnost o tom, že žalobce neměl, resp. nemá obvyklé bydliště na území České republiky.
52. Naopak, soud nepřítakal námitkám o vadném postupu správního orgánu I. stupně spočívajícím v tom, že poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí vtělil již do oznámení o zahájení řízení. Z žádného ustanovení správního řádu totiž nevyplývá, že by tak správní orgán nemohl učinit. Stejně tak není pravdivé žalobní tvrzení, že „*žalobce nebyl řádně o možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámen, z rozhodnutí ve věci samé ani neplyne, že by žalobci tato možnost byla nabídnuta a zda ji využil.*“ Žalobce o možnosti vyjádřit se poučen byl (ostatně sám to potvrzuje, když namítá, že se tak stalo již v oznámení o zahájení řízení) a správní orgány obou stupňů v rozhodnutích konstatovaly, kdy a jaké žalobcovo vyjádření obdržely. A žalobce netvrdí, že by správním orgánům adresoval jakékoliv vyjádření jiné.
53. Shrnutí, soud na základě uvedeného dospěl k závěru o (částečné) důvodnosti žaloby. Správní orgány obou stupňů pochybily, když dospěly k závěru o oprávněnosti odnětí žalobcova řidičského oprávnění, přičemž ovšem vycházely z nedostatečně a nejasně zjištěného skutkového stavu. Soudem popsané nedostatky pak měly vliv na zákonnost jak prvoinstančního, tak napadeného rozhodnutí. Soud proto zrušil pro vady řízení jak rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 30. 5. 2022, č.j. KK/1214/DS/20-3 (podle § 78 odst. 1 s. ř. s.), tak rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru dopravy, ze dne 8. 4. 2021, č.j. MUSO/31686/2021/OD/VEVL (ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

54. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
55. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů ve výši 11 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší soud považuje převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby.
56. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
57. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 10. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.